

kunde have givet disse Resolutioner af 1ste December 1837, hvorved han nedsatte Commissioner til at ordne Tiendeforholdene; thi dersom de allerede vare ordnede paa en bestemt Maade, seer jeg aldeles ikke, at der var noget Forstandigt i at nedsætte saadanne Commissioner; men jeg tror overhovedet heller ikke, at man ret godt kunde gjøre det paa anden Maade end ved at sige: denne Lovgivning maa forandres, og selv dette Sidste vilde man vistnok have betænkt sig overmaade stærkt paa, hvor Taleren var om en engang afgjort Ordning af Tiendeforholdene ligesoverfor de enkelte Beboere. Jeg tror, at man i Tiendeforholdets Natur vilde have fundet saa overveiende Betænknelighed, at man ikke vilde have gjort det. Jeg skal idetmindste sige det ærede Medlem, at der, foruden de Sogne og Dele af Sogne, der ere nævnte i Lovforslaget, findes ikke saa ganske faa, hvis retslige Ordning kan være nogen Tvivl underkastet, men den bestaaende Tilstand har i alt Fald lang Tids Hævd, og de ere derfor ikke medtagne af mig, men jeg anseer det for at være givet, at de Vedkommende der have en Ret, som man ikke let nu senere skal forandre. Jeg skal f. Ex. nævne et Sted, som det ærede Medlem uden Tvivl kjender, nemlig Krøeskjøbing. Jeg tror ikke, at der kan paavises nogen egentlig legal og endelig Ordning af Tiendeforholdene i Krøeskjøbing Landfogd, men det er ikke destomindre vist, at de i lang Tid tilbage have været saaledes, som de nu ere, og der er derfor Anledning til ikke at røre derved, men lade dem bestaa, som de nu engang have fæstnet sig. Men det ærede Medlem nævnte fremdeles, og det er et Punkt, hvortil den ærede sidste Taler ogsaa er kommen tilbage, at det i ethvert Tilfælde var vigtigt, at man, naar man vilde indføre den kongerigste Lovgivning og navnlig de Bestemmelser deraf, som vare ubehagelige for de Vedkommende, saa ikke tillige lod de Bestemmelser, som vare dem behagelige, komme til Gyldighed. Jeg siger, at dette er fuldkommen rigtigt, og det er netop Noget, som jeg ønsker at gjøre gjældende ligesoverfor disse Districter, thi jeg kan vel see, at der kan være Bestemmelser i den kongerigste Lov-

givning, der kunne være dem behagelige, ligesom ogsaa andre Bestemmelser, der kunne være dem ubehagelige, men det maae de finde sig i, de maae tage den kongerigste Lovgivning, som den er. Men naar den ærede Taler sagde, at Regjeringen havde anerkjendt dette i § 1, og en anden æret Taler ogsaa kom tilbage til det samme Punkt, saa vil jeg sige, at jeg ikke anerkjender, at det er en Afvigelse fra den kongerigste Lovgivning, at der paa Vro skal svares Tiende af andre end de i den kongerigste Lovgivning bestemte Sædarter, og jeg skal i den Henseende tillade mig at henvise det ærede Medlem til Forordningen af 8de Januar 1810 § 1, hvor der udtrykkelig staaer, at hvor de Vedkommende ere i lovlig Besiddelse af Tiende af de i Loven ubenævnte Sædarter, skal denne Rettighed fremdeles vedblive (Stenstrup: Det faaer en Ende!). Ja, ganske vist, det faaer en Ende ved Afløsning. Den ærede Taler for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) udtalte, at det vilde være til stor Glæde for Statskassen, om man gik ind paa dette Forslag, som de ærede Medlemmer synes at interessere sig for. Ja, jeg tvivler ikke paa, at der vil være en meget betydelig Forskjel imellem, hvad der vil komme ud af det paa den ene eller paa den anden Maade, men jeg vil dog sige, at dette, naar Repræsentationen forresten vil finde sig i at give Afkald derpaa, ikke for mig vil være noget afgjørende Moment, men det afgjørende Moment for mig er det, at der kan træffes saadanne Tilfælde, hvor man maa sige, at de Forhold, hvorpaa man vilde bygge Afløsningen, have været ligesom irregulære og paa ingen Maade beregnede paa at faae en blot nogenlunde rimelig aarlig Tiendeydelse ud. Foruden de Forhold, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds nævnte, kan der nævnes adskillige andre, og jeg tror ikke, at man skulde have nogen stor Vanffelighed ved endogsaa factisk at paavise og bevise saadanne Tilfælde, hvor Præstens særlige Forhold til Sognet har medført ikke alene meget svage Tiendeydelser, men ogsaa en meget uregelmæssig Tiendeydelse for den ene Mand i Forhold til den anden. Det er derfor min Overbeviensning, at den